

Baza guvernării lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De memorat: *Apocalipsa 12:17*

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

De citit ca bază a studiului: *Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 25–27.*

Prin studiu biblic intensiv, adventiștii au ajuns să înțeleagă importanța legii în Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc. Privind în centrul legii lui Dumnezeu, au descoperit și semnificația Sabatului, a poruncii a patra. De fapt, această poruncă îl identifică mai clar decât oricare alta pe Dumnezeu drept Creator al nostru, temeiul oricărei închinări adevărate – o temă ce va fi în mod special relevantă în ultimele zile ale istoriei pământului (vezi Apocalipsa 14:6-12). Scopul lui Satana a fost de la început să împiedice închinarea la Dumnezeu prin subminarea legii Lui. El știe că a greși „într-o singură poruncă” înseamnă a te face „vinovat de toate” (Iacov 2:10), prin urmare, îi încurajează pe oameni să calce legea lui Dumnezeu. Satana urăște Sabatul pentru că le amintește oamenilor de Creator și de închinarea la El. Sabatul este prevăzut în legea lui Dumnezeu din Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc. Pentru că legea este cea care definește păcatul, atâta vreme cât oamenii caută să îl fie credincioși lui Dumnezeu legea Lui trebuie să fie în continuare valabilă, inclusiv porunca privitoare la Sabat.

Scopul acestui studiu este să arate legătura dintre sanctuar, legea lui Dumnezeu, Sabat și criza viitoare privind semnul fiarei. Vom explora și relevanța Sabatului pentru generația de la sfârșitul timpului.

Duminică, 26 mai

Sanctuarul și legea

1. Citește Apocalipsa 11:19; Exodul 25:16; 31:18 și Apocalipsa 12:17. Ce se afla în chivotul legământului din Locul Preasfânt din sanctuar?

Apocalipsa 11:19

¹⁹ Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

Exodul 25:16

¹⁶ Să pui în chivot mărturia pe care ți-o voi da.

Exodul 31:18

¹⁸ Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

Apocalipsa 12:17

¹⁷ Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Ziua Ispășirii era o zi a judecății. Întregului Israel i se cerea să ia parte la acest eveniment prin pocăință, prin cercetarea inimii și prin abținerea de la orice lucrare (vezi Leviticul 23:29-31). Numai în această zi marele preot intra în Locul Preasfânt pentru a face ispășire pentru păcate. Acolo, în cea mai ascunsă încăpere a sanctuarului, se afla chivotul legământului. În chivot se aflau Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, scrise pe table de piatră. Capacul de aur al chivotului se numea „capacul ispășirii”/ „tronul milei”, care era stropit cu sânge pentru a se curăța sanctuarul de păcate. Prezența lui Dumnezeu se manifesta prin Șechina (slava lui Dumnezeu), care se afla deasupra capacului ispășirii. Fiecare jertfă adusă zilnic dezvăluia mila lui Dumnezeu față de oamenii păcătoși, dar Ziua Ispășirii arăta că păcatul este ținut minte până în ziua judecății (Evrei 10:3) și că putea fi îndepărtat numai prin credința în sângele lui Hristos care curăță de păcat (1 Petru 1:18,19). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, mila și dreptatea se unesc într-un mod minunat. Privind în sanctuarul ceresc, apostolul Ioan a văzut „Templul lui Dumnezeu [...] deschis” și „chivotul legământului Său” (Apocalipsa 11:19). „În Sfânta Sfintelor/ Locul Preasfânt din sanctuarul din cer, legea divină este înconjurată de sfințenie – legea rostită de Însuși Dumnezeu în mijlocul tunetelor de pe Sinai și scrisă cu degetul Său pe table de piatră. Legea lui Dumnezeu din sanctuarul din ceruri este marele original, după care au fost transcrise fără greșală poruncile înscrise pe tablele de piatră și redate de Moise în Pentateuh. Aceia care au ajuns să înțeleagă acest punct important au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt neschimbător al legii divine” (*Tragedia veacurilor*, p. 434).

Pe măsură ce au studiat învățătura biblică despre sanctuar, primii credincioși adventiști au conștientizat importanța legii lui Dumnezeu și a Sabatului ca centru al legii lui Dumnezeu. Ei au concluzionat că legea Sa nu ar fi avut cum să fie desființată la cruce, dacă aceasta era arătată în chivotul legământului din sanctuarul ceresc.

Ce ar trebui să ne spună ciclicitatea Sabatului despre importanța doctrinei creației? Ce altă doctrină mai are un semn de aducere-aminte atât de puternic și de frecvent?

Luni, 27 mai

Legea lui Dumnezeu, de neschimbat

2. Citește Matei 5:17,18; Psalmii 111:7,8; Ecclesiastul 12:13,14; 1 Ioan 5:3 și Proverbele 28:9. Care este relația creștinului cu legea?

Matei 5:17,18

¹⁷ Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.

¹⁸ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile.

Psalmii 111:7,8

⁷ Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate,

⁸ întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.

Ecclesiastul 12:13,14

¹³ Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.

¹⁴ Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.

1 Ioan 5:3

³ Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele;

Proverbele 28:9

⁹ Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă.

Advențiștii de ziua a șaptea, ca și reformatorii protestanți, susțin sfințenia legii lui Dumnezeu. Iată ce spunea John Wesley: „Domnul nostru a venit, într-adevăr, să distrugă, să desființeze și să abolească legea rituală sau ceremonială transmisă de Moise copiilor lui Israel, care conținea toate poruncile sau rânduielile legate de vechile jertfe și de slujba templului. [...] Dar legea morală, cuprinsă în Cele Zece Porunci și susținută de profeți, El nu a desființat-o. Scopul venirii Lui nu a fost să înlăture nicio parte din ea. Aceasta este o lege care nu poate fi desființată niciodată, care «va dăinui pe vecie [...] ca martorul credincios din cer»”. [...] Toate părțile acestei legi

trebuie să rămână în vigoare, pentru întreaga omenire și în toate veacurile, întrucât nu se întemeiază pe vreun timp, loc sau alte împrejurări schimbătoare, ci pe natura lui Dumnezeu și pe natura omului, precum și pe relația neschimbătoare dintre ele” („Upon our Lord’s Sermon on the Mount”, Discursul V, în *John Wesley’s Sermons: An Anthology*, 1991, p. 208, 209).

3. Compară Exodul 34:5-7 cu Romani 7:11,12; Psalmii 19:7-11; 89:14 și 119:142,172. Cum e înscris caracterul lui Dumnezeu în legea Sa?

Exodul 34:5-7

⁵ Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.

⁶ Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie,

⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”

Romani 7:11,12

¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul, prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.

¹² Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.

Psalmii 19:7-11

⁷ Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.

⁸ Orânduiri Domnului sunt fără prihană și înveselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.

⁹ Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.

¹⁰ Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.

¹¹ Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.

Psalmii 89:14

¹⁴ Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea feței Tale.

Psalmii 119:142,172

¹⁴² Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevărul.

¹⁷² Să cânte limba mea cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte!

Deoarece legea lui Dumnezeu este o reproducere a caracterului Său, fundamentul tronului Său și baza morală a omenirii, Satana o urăște. „Oricine putea înțelege că, dacă sanctuarul pământesc era o miniatură sau o copie a celui ceresc, legea păstrată în chivotul de pe pământ era o reproducere exactă a legii din chivotul din ceruri și că acceptarea adevărului despre sanctuarul ceresc implica și recunoașterea cerințelor legii lui Dumnezeu și obligativitatea Sabatului din porunca a patra. Iată motivul ascuns al opoziției înverșunate și hotărâte față de armonioasa învățătură a Scripturii, care prezenta misiunea lui Hristos în sanctuarul ceresc!” (Tragedia veacurilor, p. 435).

Care sunt cele mai invocate argumente că nu mai suntem obligați să păzim Cele Zece Porunci? Ce crezi că se ascunde de fapt în spatele acestor argumente?

Marți, 28 mai

Sabatul și legea

4. Citește Apocalipsa 14:6,7; 4:11; Geneza 2:1-3 și Exodul 20:8-11.
Care este relația dintre creație, Sabat și legea lui Dumnezeu?

Apocalipsa 14:6,7

⁶ Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Apocalipsa 4:11

¹¹ „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Geneza 2:1-3

¹ Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor.

² În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

³ Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.

Exodul 20:8-11

⁸ Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

⁹ Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.

¹⁰ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.

¹¹ Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Procesul de creare a omului arată valoarea noastră în ochii lui Dumnezeu. Nu suntem nici singuri în univers, nici un accident genetic. Scenariul științific larg răspândit cu privire la originile vieții prezintă o viziune total incompatibilă cu istoria biblică. Suntem aici pentru că ne-a creat Isus, care este demn de închinarea noastră nu numai pentru că ne-a creat, ci și pentru că ne-a răscumpărat. Creația și răscumpărarea se află în centrul adevăratei închinări. Prin urmare, Sabatul este esențial pentru înțelegerea planului de mântuire. Sabatul arată grija unui Creator și dragostea unui Răscumpărător.

La încheierea săptămânii creației, Dumnezeu S-a odihnit, pentru a ne sluji ca exemplu. Sabatul este o pauză săptămânală pentru a-L lăuda pe Cel care ne-a creat. Atunci când ne închinăm în Sabat, ne deschidem inima pentru a primi binecuvântarea specială pe care El a pus-o în această zi și care nu se mai găsește în nicio altă zi. Sabatul ne arată un Creator care ne-a iubit prea mult ca să ne abandoneze când ne-am îndepărtat de planul Lui pentru noi. Sabatul este un semn special al loialității noastre față de Creator (Ezechiel 20:12,20). Este un simbol al odihnei, nu al faptelor; al harului, nu al legalismului; al siguranței, nu al condamnării; al dependenței de Dumnezeu, nu de noi înșine, pentru mântuire. Adevărata odihnă a Sabatului este odihna harului în brațele iubitoare ale Celui care ne-a creat, care ne-a răscumpărat și care Se va întoarce să ne ia cu El.

Mesajul divin din Apocalipsa 14 îi cheamă pe cei care trăiesc în zilele finale să-și găsească pacea și odihna în iubirea și grija Sa în fiecare Sabat. Ne cheamă să ne amintim de Cel care ne-a creat și să Îi dăm slavă. Păzirea Sabatului este în același timp un element de legătură între perfecțiunea Edenului și gloria cerului nou și a pământului nou care vor veni. Ne amintește că într-o zi splendoarea Edenului va fi restaurată.

Majoritatea adventiștilor s-au confruntat cu acuzația că sunt legalști, iar această acuzație este de obicei legată de păzirea Sabatului. Luați în discuție Sabatul ca simbol al răscumpărării și al

neprihănirii prin credință. De ce respectarea poruncii de a ne odihni i-ar face pe oameni să creadă că încercăm să ne câștigăm locul în cer prin fapte?

Miercuri, 29 mai

Semnul fiarei

5. Citește Apocalipsa 12:12,17 și 13:7. Cum redau aceste texte mânia lui Satana? De ce este diavolul atât de furios pe poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului?

Apocalipsa 12:12,17

¹² De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

¹⁷ Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Apocalipsa 13:7

⁷ I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.

Apocalipsa 12 prezintă conflictul cosmic dintre Hristos și Satana de-a lungul veacurilor, care culminează cu atacul final al lui Satana asupra poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 13 îi prezintă pe cei doi aliați ai balaurului, fiara din mare și fiara din pământ. Aceste două puteri i se alătură în războiul cu poporul lui Dumnezeu.

6. Citește Apocalipsa 13:4,8,12,15 și 14:7,9-11 (vezi și 15:4; 16:2; 19:20; 20:4; 22:9). Care este tema principală a acestor versete?

Apocalipsa 13:4,8,12,15

⁴ Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?”

⁸ Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost junghiat.

¹² Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

¹⁵ I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Apocalipsa 14:7,9-11

⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!

Apocalipsa 15:4

⁴ Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”

Apocalipsa 16:2

² Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.

Apocalipsa 19:20

²⁰ Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.

Apocalipsa 20:4

⁴ Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

Apocalipsa 22:9

⁹ Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.”

De remarcat contrastul: oamenii se închină fie Creatorului, fie altcuiva. Creatorul este demn de închinare (5:9). Conflictul dintre Hristos și Satana a început în cer cu privire la închinare: „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14). Satana voia închinarea care I se cuvenea numai Creatorului. Potrivit cu Apocalipsa 13:4,8,12,15, diavolul reușește să primească închinare prin activitatea celor două fiare, din mare și de pe pământ. La o comparație cu Daniel 7 iese în evidență cornul cel mic, ce „se va încumeta să schimbe vremurile și legea”, ce își va exercita autoritatea vreme de 1.260 de „zile” profetice, adică 1.260 de ani (Daniel 7:25, compară cu Apocalipsa 13:5; vezi Studiul 6). Singura parte din Cele Zece Porunci care vizează timpul este porunca a patra. Această putere a încercat să schimbe ziua de închinare din sâmbătă, ziua a șaptea, în duminică, ziua întâi a săptămânii. Faptul că o putere pământească încearcă să schimbe ziua de închinare, Sabatul din ziua a șaptea, pe care Dumnezeu Însuși l-a dat ca semn al autorității Sale (Exodul 31:13; Ezechiel 20:12,20), este o încercare de a uzurpa autoritatea divină din temelii. Asupra acestui punct se concentrează, așadar, conflictul final cu privire la închinarea adevărată și cea falsă.

Din acest motiv, Apocalipsa îi identifică pe cei care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu drept cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (12:17; 14:12). Este inclus aici Sabatul din ziua a șaptea, nu duminica. Aceia care refuză apelul final al celor trei îngeri de a se închina lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă (Isaia 58:13) și care se închină fiarei în sabatul ei fals, duminica, vor primi semnul fiarei (vezi Studiul 11).

Joi, 30 mai

Mesajele celor trei îngeri

În Apocalipsa 14:7, primul înger strigă: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apelul Cerului este ca, în lumina judecății iminente, să Îi oferim Creatorului loialitatea noastră supremă și închinarea noastră sinceră. Al doilea înger declară: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mândiei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Babilonul reprezintă un sistem religios apostat care a respins mesajul primului înger în favoarea unui sistem fals de închinare. De aceea Apocalipsa 14:9-11 ne avertizează cu privire la închinarea la fiară și la icoana ei. Aici sunt prezentate alternativele: închinarea la Creator sau închinarea la fiară. Fiecare persoană de pe pământ va decide definitiv și irevocabil cui îi va fi complet loială – Domnului Isus sau lui Satana.

7. Citește Apocalipsa 14:12. Care sunt cele două caracteristici ale celor care refuză să se închine fiarei? De ce ambele au o importanță vitală?

Apocalipsa 14:12

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Dumnezeu va avea în timpul sfârșitului un popor care Îi va fi credincios în ciuda celei mai mari opoziții și a celei mai aprige persecuții din istoria lumii. Prin darul neprihănirii lui Hristos, acei credincioși vor duce vieți pline de har și de ascultare. Închinarea la Creator se află în opoziție directă cu închinarea la fiară și se exprimă prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Acest conflict final privitor la loialitatea față de Hristos sau față de puterea fiarei vizează închinarea, iar în centrul acestei mari lupte dintre bine și rău se află Sabatul. Acești urmași fideli ai Salvatorului vor avea nu doar credința „în” Isus, ci și credința „lui” Isus. Credința lui Isus este o credință atât de profundă, atât de puternică, atât de sinceră, încât toți demonii din iad și toate încercările de pe pământ nu o pot zguduï. Este o credință care merge înainte când nu poate vedea, care e convinsă atunci când nu vede niciun motiv să fie convinsă și speră atunci când nu poate înțelege. Această „credință a lui Isus” este ea însăși un dar pe care îl primim prin credință. Ea ne va trece prin criza care ne stă în față. Când va izbucni criza finală și ne vom confrunta cu boicotul economic, cu persecuția, înțemnițarea și chiar cu moartea, credința lui Isus ne va susține în ultimele ore ale pământului până la revenirea Domnului Isus.

Cum îți pregătește Dumnezeu credința astăzi pentru ce va veni în viitor?

Vineri, 31 mai

Un gând de încheiere

„Creștinii din generațiile trecute au păzit duminica, presupunând că astfel păzesc Sabatul biblic. Există și astăzi creștini autentici în toate bisericile, cea Romano-Catolică nefăcând excepție, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul hotărât de Dumnezeu. Dumnezeu le acceptă intențiile sincere și integritatea. Dar când respectarea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea se va lămuri care este adevăratul Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu pentru a respecta un principiu care nu are o autoritate mai înaltă decât cea a Romei va onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. Cel în cauză îi aduce omagiu Romei și puterii care impune instituția sfințită de Roma. Se închină fiarei și

chipului ei. Când resping instituția despre care Dumnezeu a declarat că este semnul autorității Sale și când onorează în locul ei ceea ce Roma a ales ca dovadă a supremației ei, oamenii acceptă semnul supunerii față de Roma – «semnul fiarei». Cei care continuă să calce porunca divină nu vor primi «semnul fiarei» înainte ca această realitate să fie clar adusă la cunoștința oamenilor, care vor fi puși în situația de a alege între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor” (*Tragedia veacurilor*, p. 449).

Studiu zilnic

Daniel 7 – Osea 1;

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Copilul”.

De ce erau pline cuvintele cornului mic?

Pe cine reprezentau berbecul și țapul din viziunea lui Daniel?

Ce i s-a întâmplat profetului Daniel când a văzut vedenia și a auzit glasul cuvintelor?

Câți oameni vor citi cartea lui Daniel în vremea sfârșitului?

Care pot fi unele greșeli de îngrijire ce pot favoriza apariția unei boli la copil?